



Gledališka kritika

# Bolj intimno, bolj (tragi)komično

Katarina Morano, Žiga Divjak: Sedem dni, **Mestno gledališče ljubljansko**, ogled predstave 25. septembra

Petra Vidali

**S**edem dni se na videz vrača na začetek poti režisersko-dramaturškega tandema Žige Divjaka in Katarine Morano - pred Hlapca Jerneja in njegovo pravico, pred 6 (lanski Borštnikov grand prix) in pred Ob zori (v letošnjem tekmovalnem programu festivala). Vrača se k avtorskima projektoma Tik pred revolucijo in Človek, ki je gledal svet (predlanska Borštnikova nagrada za režijo), ki sta bila strukturirana kot niz izčiščenih gledaliških miniaturnih - zasebnih podob makrodružbenih problemov.

A če je v obeh "človek gledal (tudi) svet" - v prvi begunce, v drugi kitajske delavce in planetarno pustošenje -, ostaja tokrat samo doma, v Ljubljani. V sedmih dneh, v običajnem tednu novih začetkov in starih koncev, je še zmeraj cela družba. Je nemoč vseh generacij in vseh družbenih miljejev - mladih prekarcev, ki iščejo svoje mesto v mestu absurdno dragih najemniških stanovanj, gradbenih delavcev, ki sta jih delodajalec in podporni birokratski sistem izigrala, nekdanjih varilskih mojstrov, ki našemljeni v krave zabavajo otroke in starše v trgovskih centrih ... Dinamično pripovedovane in odigrane prizore v pospešujočem tempu pripeljejo do kulminacije - trenutka, ko padejo maske, upanja, samoslepila. Ko se uslužbenki na zavodu za zaposlovanje mudi na malico, odpuščeni delavec pa kar vztraja, ko se kreativce že spet lahko pogovarja samo s kelnarico v nočnem baru, ko se kravi v trgovskem centru strga in se zapre v stranišče ...

Toda ob teh podobah so v uprizoritvi tudi prizori, v katerih se

družbenokritičnost umakne v ozadje in ostanejo zgolj intersubjektivni trenutki zlomov in uvidov. Sfižen družinski izlet, ko naveličana in utrujena partnerja že na začetku poti razbijeta, kar se je razbiti dalo, potem pa žalostna pobirata okruške, ali srečanje brata in sestre, ki sta mammo pred koncem njenega življenja oddala v bolnišnico in se sprašujeta, kaj je ostalo od njunih življenj. Kljub temu da smo videli v Divjakovih uprizoritvah že veliko gledališko močnih demonstracij socialnega, tudi v Sedmih dneh prepriča z nekaterimi tovrstnimi podobami. Vendar se zdi uprizoritev najmočnejša, ko se premakne v intimo, v uničene odnose in izgubljene mladosti. Pravi prizori se zdijo tudi dramsko najboljše izpisani.

Ob zasebnosti pa je v Sedmih dneh nov še drug element, komičnost, ki v nobeni varianti sporočila ne odvzame teže, nasprotno, naredi ga bolj kompleksnega in še bolj sugestivnega. Prizor z maskotami v trgovskem centru se zdi čista esenca pojma tragikomično, takšen je tudi naklon pri nervirajočem se paru na izletu, nekoliko blažji, milejši pa pri zakajajočih se sorojencih.

V tem zaključnem prizoru sta izvrstna Lotos Vincenc Šparovec in Jette Ostan Vejrup, oba sicer izstopajoča že prej, on kot živčno zlomljena maskota, ona pa je v več vlogah sploh igralska protagonistka uprizoritve, z njo vstopimo in izstopimo, ona je razrvana, smešna, resignirana, njene žive oči so najsvetlejša luč, ki sije v tej uprizoritvi. Popolno igralsko kreacijo ustvari tudi Matej Puc kot naspidiran kreativce, prepričljiv pa je tudi nesrečni par na izletu - Puc z

Mojco Funkl.

Od začetnih stolov - konstitutivnega kosa pripovedovalskega gledališča - se oder polni enkrat z metaforičnimi arhitekturnimi konstrukti, drugič pa s povsem realističnimi pohištvenimi kosi ali prevoznimi sredstvi. Raznorodne scenske rešitve so pretežno posrečene, niso pa zavezujoče. Scenski leitmotiv je kovinska ograja, očitna manifestacija eksistencialne utesnjenosti kot tematskega leitmotiva uprizoritve.

Izčiščena, minimalistična gledališkost poetike Žige Divjaka in Katarine Morano je v relativno kratkem času osvojila različne tipe gledaliških institucij. Od roba se je odbila v mainstream. Intima in humor sta okolju nove uprizoritve gotovo pogodbo, vendar nista v nobenem pogledu cenena in tudi ne predstavljata izdaje izvirne ideje. Nasprotno, ubranita jo pred praznjenjem ali ponavljanjem. Koncept tudi na tej stopnji ni izgubil naboja, je pa bolj kot kakšna prejšnja neposredna angažirana gledališko dokumentarna stvaritev, ki je temeljila na kolektivu, odvisen od individualnih igralskih bravur. In v Sedmih dneh jih je veliko.

*Družbenokritičnost se umika v ozadje, ostanejo intersubjektivni trenutki zlomov in uvidov*

## Ustvarjalci predstave

Avtorja besedila Katarina Morano in Žiga Divjak, režiser Žiga Divjak, dramaturginja Katarina Morano, scenografka Barbara Kapelj, kostumografka Tina Pavlovič, avtor glasbe Blaž Gracar, avtor videa Domen Martinčič, lektor Martin Vrtačnik, oblikovalec svetlobe Boštjan Kos, asistent režiserja (študijsko) Žiga Hren.

Nastopajo: Jette Ostan Vejrup, Matej Puc, Mojca Funkl, Ajda Smrekar, Lotos Vincenc Šparovec in Iztok Drabik Jug k. g.



Jette Ostan Vejrup in Lotos Vincenc  
Šparovec na kavču svoje mladosti

Foto: Peter [GIODANI/MGL](#)